

Nước Mắt Em Rơi Vì Ai

Contents

Nước Mắt Em Rơi Vì Ai	1
1. Chương 1: Những Suy Nghĩ Bâng Quơ Và Công Việc Mới	1
2. Chương 2: Lòng Bỗng Thấy Tội Tội	3
3. Chương 3: Sợi Dây Chuyền Định Mệnh	4
4. Chương 4: Kể ” Bám Đuôi”	5
5. Chương 5: Câu Trả Lời	7
6. Chương 6: Không Phải Là Sự Thật!	8
7. Chương 7: Thích Thì Cứ Việc.	10
8. Chương 8: Giây Phút Cảm Thấy Ghê Tởm	12
9. Chương 9: Trời Ơi Là Trời!	14
10. Chương 10: Thừa Nhận	17
11. Chương 11: End	18

Nước Mắt Em Rơi Vì Ai

Giới thiệu

Câu chuyện về cuộc sống, sự thay đổi và tình yêu của cô trước và sau khi gặp được anh. . . Một cô g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-em-roi-vi-ai>

1. Chương 1: Những Suy Nghĩ Bâng Quơ Và Công Việc Mới

Chap 1:

Ngồi lặng yên trong căn phòng vắng, ánh mắt xa xăm và rơi vào trong khoảng không. Đầu bâng khuâng nghĩ về cái quá khứ đã chìm vào dĩ vãng. Lòng chợt nhói, cứ nghĩ rằng có lẽ sẽ quên được anh nhưng....không, tình yêu cô dành cho anh dường như là tất cả sẽ chẳng thể bao giờ phai nhòa theo năm tháng, vẫn sẽ giữ mãi trong trái tim này.

Nghĩ đến cái ngày anh ra đi, đó là vào một ngày mưa rơi trấu hạt vì với cái ý định bảo vệ thành phố khỏi cơn lũ nên.... khi đi ngang qua cái cống thoát nước bị nghẹt, anh không kìm lòng được vì thế đã cố gắng moi những thứ gây nghẹt ra khỏi. Dòng nước mạnh quá nên đã cuốn anh đi khỏi, đi khỏi thế giới này và ra đi mãi mãi. Nghĩ đến việc đó, cô thôi không khóc không khóc được, nước mắt cứ trực trào vô kể. Bao năm qua cô vẫn thế chỉ biết sống trong nước mắt và thường trách bản thân mình yếu đuối.

Kể từ hôm ấy, cô cũng đã nhận ra một điều rằng: “Tình đến nhanh rồi cũng đi thật nhanh”

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, không phải là trước đây tôi chưa từng đi làm một công việc nào đó mà là vì đây chính là công việc đầu tiên chính thức của tôi tại tập đoàn TNT. Phần khởi với công việc mới nên từ sáng tôi đã dậy rất sớm để chỉnh chu bản thân với một mục đích duy nhất là phải để lại ấn tượng tốt trước mặt mọi người. Đi bộ từng bước chân chậm rãi đến trạm xe buýt gần nhà. Khi bước lên xe, tôi đã bắt gặp một thân ảnh quen thuộc. Nói thì là nói vậy thôi chứ. Thật ra, sáng nào tôi cũng thấy anh ta ngồi trên xe buýt gần cửa sổ, mắt nhắm nghiền, tai đeo phone, mặc một chiếc quần bò, áo sơ mi và một cái áo khoác, đầu chụm lại bằng mũ áo. Vì anh ta luôn ngồi ở góc khuất nên tôi cũng chưa từng thấy mặt anh ta bao giờ cả. Nhiều khi tôi cứ suy nghĩ mãi:” Có khi nào là người của ông ta sai đến để theo dõi mình không?” Hay là:” Có khi nào hẳn ta là thằng du côn chuyên môn thích thể hiện?”. Nói chung là văng vẳng và mây mây. Rất nhiều ý nghĩ tò mò xuất hiện trong đầu tôi nhưng rồi, tôi cũng dẹp chúng sang một bên và phân tích từng cái. Dù sao đi chăng nữa thì tôi vẫn có cách để phòng của riêng mình mà.

Thoáng chốc đã đến công ty, nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt tôi không khỏi sững sờ. Bước vào công ty với niềm vui hứng khởi và xen lẫn một chút hồi hộp. Nhẹ nhàng băng qua dãy hành lang, tôi gặp được một người con gái trông rất đáng yêu. Cô ta cười và nói chào tôi một cách rất tự nhiên như đã quen nhau từ trước. Nhìn nụ cười ấy, tôi đã thốt lên trong lòng mình rằng:” Cô ấy thật dễ thương!”. Để đáp lại lời chào, tôi cũng cười nhẹ và gật đầu lại.

Chiều nay, tôi hẹn với Hân gặp nhau để ăn mừng hai đứa mới nhận được việc làm. Tuy đã là bạn thân của nhau từ rất lâu nhưng cũng có những chuyện mà tôi cũng không thể tiết lộ cho Hân biết được. Có phải là vì tôi chưa sẵn sàng để mở lòng với mọi người xung quanh hay không? Hay là bản thân tôi thật ra chưa tin tưởng Hân cho lắm. Nghĩ đến điều đó thì tôi nghĩ rằng người ta sẽ nghĩ sao về tôi đây:” Ngay cả bạn thân mình mà cũng không tin tưởng nổi thì liệu rằng trong cuộc đời còn có thể tin tưởng ai đây?“. Với cái ý nghĩ đó nên nhiều khi, tôi đã rất muốn kể cho cô ấy nghe câu chuyện về quá khứ của tôi nhưng lại thôi. Và lại, Hân cũng không hề hỏi về những chuyện đó làm tôi rất hiếu kì:” Chẳng lẽ, Hân không tò mò một chút gì về tôi sao?”. Đang ngồi trong quán kem suy nghĩ thì tôi nghe thấy có ai đó gọi tên mình:

- Chiiii!

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy Hân vừa vẫy tay chào vừa bước đến gần. Thật ra, tôi tên là Lê Hoàng Bảo Vi còn từ “Chi” mà cô ấy gọi chỉ là tên tắt của một nhân vật có trong anime thôi, nghe thì cũng có vẻ dễ thương nhỉ? Đó chính là cái tên mà cô ấy đã đặt cho tôi và lấy với một lí do duy nhất là:” Để tình bạn thêm đặc biệt!”- cô ấy đã nói vậy đấy. Thôi thì, tôi thấy nó cũng không có ảnh hưởng gì đến mình nhiều lắm nên cứ để mặc cho cô ấy tung hoành.

-Bà đã gọi món gì chưa?- cô ấy nói (đó là cách xưng hô giữa tôi và cô ấy)

- Chưa! Đợi bà đến rồi gọi luôn!

- Sao cũng được! Tui dễ nuôi lắm!

- Thiệt là!- Hân vừa nói vừa chép miệng vừa lắc đầu dạng như ra vẻ vô phương cứu chữa nhưng mà điều đó là sự thật mà, tui rất là dễ chịu ” ăn gì cũng được” và cô ấy nên nhớ rằng:” Bạn nên cảm ơn thay vì lắc đầu vì đã có một người bạn như tui!”

-Được rồi! Vậy để tui gọi!- ” để tui gọi” là sao chứ cứ y như rằng :” Đó là một sự nghiệp rất là CAO CẢ ! Vậy đó! Gọi gì thì gọi lẹ đi cứ chậm chạp mãi!”

-Anh ơi cho em.....

2. Chương 2: Lòng Bỗng Thấy Tội Tội

Chap 2: Một ngày mới lại bắt đầu trong tôi, vẫn những thói quen cũ hàng ngày cứ tiếp tục lặp lại nhiều lần như con rô bốt đã được cài đặt sẵn chương trình. Do dư âm của việc đi chơi- về khuya của ngày hôm qua nên bây giờ, tôi vẫn còn có cái cảm giác buồn ngủ. Uể oải bước lên chuyến xe buýt, miệng ngáp ngấn ngáp dài chảy cả nước mắt. Hôm nay không hiểu sao xe buýt đông hẳn lên, không còn chỗ để mà ngồi nữa. Nhìn đảo đảo xung quanh chỉ thấy người, là người. Duy chỉ có một chỗ trống kế bên anh ta- người mà tôi gọi với cái tên " Quái dị". Không còn cách nào khác, tôi đành phải đứng chờ:" Chứ biết làm sao bây giờ?" Nhìn khuôn mặt anh ta trông sao mà thanh thần thể " đôi mắt nâu khê nhắm hờ, hàng mi cong, đen láy, lấp lánh dưới ánh nắng buổi sáng" nghĩ đến thể tôi không khỏi than trong lòng mình rằng:" Giá như mình được như thế thì tốt quá! Cứ phải sống một cuộc sống giả tạo như thế này làm tôi cảm thấy thật sự rất khó chịu. Tôi cũng có khát khao yêu và được yêu như những con người bình thường thôi . Nhưng mà, điều đó dường như là rất khó đối với tôi bởi vì những người mà tôi yêu thương đều bỏ tôi mà đi hết rồi!" Nghĩ vậy, tôi tự mình cười khổ một cái và thầm thương, tiếc thay cho số phận "hẩm hiu". Dường như anh ta ý thức được có một người đang nhìn mình hay sao ấy nên vội lấy mũ áo che mặt lại như sợ ai đó bắt được quả tang. Hành động đó làm tôi rất mắc cười nhưng dù thế cũng không dám cười to. Đang cười thầm, bỗng dưng tôi im bặt lại. Một suy nghĩ len lỏi trong đầu tôi:" Khoan! Tại sao mình lại cười vì một con người xa lạ như thế....."

Đến nơi làm việc, tôi vui sướng vì cái chân được thoát nạn. Vừa vào đến phòng, tôi đã nghe tiếng xôn xao của mấy chị nhân viên rằng:" Sắp có Tổng giám đốc mới!'. Tưởng chuyện gì to tát:" Chỉ là Tổng giám đốc mới thôi mà!" Vì tôi là nhân viên mới nên đối với tôi thật sự thì chẳng có gì là to tát cả. Một bóng dáng quen thuộc hiện ngang bước nhanh qua phòng tôi. Tôi tròn mắt nhìn, sững sờ dù rất muốn thốt lên trong lúc này nhưng tôi không thể vì đây là giờ làm việc. Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc giờ đây đang tràn ngập trong tôi:" Tại sao anh ta lại ở đây? Anh ta làm gì ở chốn này? Anh ta đến đây có chuyện gì?....." vâng vâng và mây mây.

Chiều nay tan sở, tôi tranh thủ về sớm để chuẩn bị đi gặp mặt ông ta. Chuyện là như vậy:

Đang ngồi làm việc trong văn phòng chợt nghe có tiếng chuông đổ, tôi tò mò xem thử. Nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình xen lẫn một chút ngạc nhiên cùng khó chịu:" Lâu nay không liên lạc, tự nhiên hôm nay gọi đến không biết có chuyện gì hay không nữa? Thôi kệ cho dù có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không liên quan tới mình!" Tôi tắt âm lượng chuông rồi mặc cho chiếc điện thoại mà tiếp tục làm việc nhưng màn hình điện thoại vẫn cứ sáng báo hiệu không có chuyện dừng lại. Bực bội, tôi cầm điện thoại vào nhà vệ sinh để nghe máy:

- - tôi nhấn nút nghe máy nhưng không lên tiếng

- Tối nay, 7h đến gặp ta ở nhà hàng Good! - giọng một người đàn ông ở đầu dây bên kia lên tiếng như là một lời mệnh lệnh, âm thanh sắt đá, không chút tình người.

- Tại sao? - tôi cũng đáp lại ngắn gọn không kém, âm thanh rõ ràng, rành mạch, mang tính chắc chắn.

- Nếu không thì cuốn gói về nhà! - nói xong câu đó ông ấy cúp máy cái rụp

Đó là câu chuyện:" Dù muốn dù không, tôi cũng phải đến!"

Đúng 7h, tôi có mặt tại nhà hàng Good theo ý của ông ta. Hôm nay, tôi diện một bộ váy xòe màu trắng, trên môi điểm son nhẹ, xõa tóc dài. Tiến vào cái bàn gần cửa sổ mà ông ta đặt sẵn, tôi đã quá quen thuộc với nơi đây vì đây là một trong những nhà hàng của tập đoàn Lê Hoàng- tập đoàn của ông ta: Lê Triệu Vũ (Hoàng là tên họ của mẹ tôi) và tôi cũng chính là con gái duy nhất của ông ta: Lê Hoàng Bảo Vi. Ngoài ông ta ra còn có một người phụ nữ trung niên và một chàng trai nhìn mặt quen quen: "A đúng rồi đây chẳng phải con người quái dị đây sao? Thật là trùng hợp!". Theo lễ nghi, tôi chào hỏi một tiếng:

- Xin lỗi con đến trễ!

Người phụ nữ hiền từ đáp lại:

-Nào ngồi xuống đi! Không phải tại con đến trễ đâu mà là do ta muốn đến gặp con dâu sớm thôi!

” Con dâu” tôi có nghe lầm không: ” Tại sao vậy?”

- Không ngờ chị sui lại thích con bé tới vậy?

-Những cô gái như thế này bây giờ khó kiếm lắm! Không thích mới là lạ!

-Chị quá khen!

-Ấy sao anh sui khiêm tốn thế? Có được một cô con gái như vậy phải là phúc phận chớ! Phải vậy không anh sui?

-Vâng chị nói phải!

Nghe câu nói này, tôi cứ ngỡ là ông ấy giả tạo nhưng nhìn ánh mắt của ông ta mà lòng tôi thấy tội tội hay sao ấy..... ..

3. Chương 3: Sợi Dây Chuyện Định Mệnh

Chap 3:

Hôm nay là một ngày trong xanh và nắng nhạt nhưng với con mắt, tâm trạng của tôi là một ngày đen thui và xám xịt. Chuyện tối qua đã làm tôi suy nghĩ rất nhiều đến nỗi mắt phải thâm quầng. Tôi không biết nên làm sao cho phải nữa: chấp nhận lấy người mình không yêu hay là từ chối để mãi mãi sống trong quá khứ. Điều đó làm tôi rất là bồn chồn và rối rắm. Tôi bước chân đi trên con đường quen thuộc tớitrạm xe buýt. Lên trên xe, tôi phóng thẳng ánh mắt tìm kiếm như những tia laser: ” Thấy rồi! Mục tiêu đã được tìm thấy!” Tôi bước đến ngồi cạnh anh ta nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định rồi hỏi nhỏ:

- Chuyện hôm qua anh tính sao?

-Chuyện gì?- anh ta vờ như không biết

- Còn giả lơ? Trả lời đi!- tôi nóng lòng hỏi lại lần nữa

-À! Thì ra là chuyện đó! Sao cũng được!- một câu trả lời cụt ngủn làm tôi mất cả hứng, tôi gắt lên:

-Cái gì? Đó là chuyện trọng đại của một con người à không hai con người kể cả anh mà sao anh cứ nói cứ như là chuyện đùa không bằng ấy?

-Tùy cô thích nghĩ sao thì nghĩ tôi không quan tâm. Dù sao thì..... người thiệt vẫn là cô!- nói rồi anh ta dùng cặp mắt gian tà để mà nhìn tôi, một câu nói đầy ẩn ý như thế ngay cả đứa trẻ cũng phải biết nói chi là....

- Anh thiệt là quá đáng! Hồi giờ tôi chưa nói chuyện với anh, tôi cũng chưa biết anh là một tên đểu cáng và biến thái đến như vậy! Giờ thì tôi biết rồi đó!

- Cô tức giận như thế để làm gì hay là..... cô có người yêu rồi chứ gì?- nghe câu nói đó tôi có cảm giác buồn buồn trong lòng mình:” Anh ấy đi thì cũng đã đi rồi sao mày vẫn còn luyến tiếc làm chi nữa! Hả? Vi!”

Thấy tôi im lặng không nói, anh ta tiếp tục lên tiếng:

- Dù sao đi chăng nữa, quyết định cuối cùng là tùy thuộc vào cô!- nói rồi anh ta chỉ ngón tay vào mặt tôi và quay lưng bỏ đi. Trước khi đi ra khỏi cửa, anh ta quay lại nói:

- Nè! Bộ cô không muốn đi làm nữa hả?

-Ồ ha! Xém nữa là quên chuyện trọng đại!- nói rồi, tôi vỗ trán một cái cùng anh ta xuống xe

Trên đường vào công ty, tôi bày tỏ những thắc mắc của mình:

- Anh thiệt là kì lạ hen! Đường đường là một tổng giám đốc của một tập đoàn tài chính xuyên quốc gia mà lại đi xe buýt!- chuyện này là do tối hôm qua mẹ anh ta tiết lộ cho tôi biết: Anh ta tên là Trần Nhất Thiên hiện là tổng giám đốc mới của tập đoàn TNT- nơi tôi đang làm việc

-Còn cô thì sao? Đường đường là đại tiểu thư thừa kế tập đoàn Lê Hoàng mà lại đi làm ở công ty người khác hơn nữa cô còn ra sống ở riêng và giả danh một cô nhân viên nghèo nữa chứ! Cũng không ít quá đúng không?

-Xem ra anh biết rõ về tôi quá nhỉ?

- Sáng nào cũng gặp cô không rõ mới là lạ! Muốn không biết cũng là một chuyện khó!

-Nhưng anh lại hoàn toàn không biết lí do của nó!- nói rồi, tôi bước nhanh chân đi để mặc cho anh ta ở phía sau.

Vừa vào đến phòng làm việc, tôi ôm nguyên một cục tức trong người, đầu hừng hực bốc khói:” Thật là tức chết quá đi mà! Cứ tưởng anh ta là người tử tế. Không biết gì mà cũng bày đặt nói!”

Tại phòng tổng giám đốc.....

-Cô ta nói vậy là sao chứ?

Lấy điện thoại ra, anh ta nhấn nút gọi cho ai đó:

-Alo- đầu dây bên kia đã bắt máy. Chỉ chờ có vậy anh ta nói:

-Cậu điều tra tường tận về đại tiểu thư của tập đoàn Lê Hoàng ngay cho tôi!- nói rồi anh cúp máy cái rụp không thương tiếc

Lúc này, đầu dây bên kia đang có một suy nghĩ:” Đại ca hôm nay lạ hen! Lần đầu tiên kêu đi điều tra về một đứa con gái!”

Chiều tan sở hôm nay, cô có hẹn với Hân đi shopping để đi mua sắm sẵn tiện kể cho nhỏ nghe chuyện ngày hôm qua. Đi ngang quầy trang sức, cô không kìm lòng được cũng phải ghé qua.

- Chị! Lấy giúp em sợi dây chuyền này được không?

- Đây! Đây là hàng mới nhất đó em à!

Vừa nói chị vừa cầm sợi dây chuyền đưa cho cô. Nhìn sợi dây làm bằng bạch kim ở giữa là một cái mặt hình tròn bên trên có đính vài viên kim cương nhỏ xíu óng ánh:” Đúng như sở thích của mình!”

- Chị gói lại cho em nha!

Vui vẻ vì mới tìm được một sợi dây chuyền ưa thích, cô mỉm cười. Thấy thế, Hân lên tiếng:

- Đó chỉ là sợi dây bình thường thôi mà làm gì vui quá vậy?

- Tui cũng không biết nữa. Tự nhiên khi vừa nhìn thấy nó là tui đã thích rồi!

Một lát sau.....

- Chị lấy cho tôi sợi dây này!- một người đàn ông từ đầu đến kêu chị bán hàng lấy sợi dây chuyền có cái mặt hình tròn dành cho nam.....

4. Chương 4: Kể ” Bám Đuôi”

Chap 4:

Tuy đã có công việc chính thức ở TNT nhưng đối với tôi như thế dường như là chưa đủ. Không hiểu sao, con người của tôi lại kì lạ đến vậy không thích gì mà lại đi thích làm việc mới đau chết. Bởi vì..... chỉ có làm việc mới có thể mang lại cho tôi cảm giác bận bịu. Cảm giác bận bịu làm cho cuộc sống của tôi trở nên năng động và muôn màu hơn. Tôi không phải con người dễ dãi nên cũng không muốn một cuộc sống

dễ dàng nhưng nếu cuộc sống quá lắt léo, trắc trở thì thật sự rất khó khăn. Tóm lại, cả hai thứ đều mâu thuẫn với nhau, không biết phải nên chọn cái nào đây.” Thật là khó nghĩ quá đi! Nhưng có điều, công việc của tôi đang dần dần bị ảnh hưởng bởi một kẻ rối hơi nào đó.” Coi kìa cái thái độ đó là sao chứ? Thật ngạo nghễ!”.

Chuyện là như vậy: Mấy ngày trước, đang làm việc giữa chừng thì anh ta từ đâu đột nhiên xông vào. Ngạc nhiên là cảm giác đầu tiên của tôi:” Tại sao anh ta lại đến đây?” và cảm giác thứ hai của tôi là tức giận:” Không lẽ.....anh ta dám điều tra mình sao? Thật là tức chết quá đi mà!”. Tôi mang theo hai cảm giác đó ùng ùng bước đến:

- Tại sao anh lại ở đây?

-Thì đây là quán Cafe, tôi đến đây đương nhiên là để uống cà phê rồi!- anh ta hồn nhiên trả lời làm tôi muốn bập vào mặt anh ta một phát cho hả giận

Lấy lại giọng để thực hiện nghĩa vụ của người phục vụ, tôi nói:

- Xin lỗi! Quý khách muốn dùng gì ạ?

-Cho tôi một ly cà phê đen không đường!-” Người gì mà kì lạ vậy trời. Trông khỏe mạnh, sáng sủa thế kia mà bị bệnh tiểu đường! Chết! Chết! Chẹp! Chẹp!”

-Vậy quý khách vui lòng đợi một lát!- nói xong, tôi nhanh chân vào thông báo với quầy pha chế

Chuyện là như thế đó và cũng vì thế mà kể từ hôm đó, ngày nào anh ta cũng đến đóng đồ ở đây. Hơn thế nữa, anh ấy còn được nhận rất là nhiều ánh mắt hình trái tim của phái nữ nhất là chị quản lí ở đây:

- Ôi! Thật dễ thương làm sao!- chị ấy chấp hai tay kiểu cầu nguyện, ánh mắt hướng về “người ta”

Tôi nói anh ta rối hơi nhưng thực ra lại không phải. Tuy ngồi trong quán cafe nhưng anh ta lại phải ngồi làm việc với chiếc xách tay và một sấp tài liệu dày cùi:” Có chỗ làm việc đàng hoàng mà không làm. Đúng là! Chẹp... Chẹp! Mà đừng nói với tui là đến đây cho có không khí nha! Nếu muốn làm việc thì chỉ cần tìm chỗ yên tĩnh mà làm khi không đến đây để người ta bàn tán, chỉ trở này nọ không phải là phiền phức hơn sao. Giờ tôi mới biết nha! Khuôn mặt anh ta trong lúc làm việc nhìn rất là nghiêm túc không như vẻ đùa cợt hằng ngày. Có thể nói như là một trời một vực vậy đó! Còn đeo kính nữa chứ. Nếu mà so với cái tên thường ngày thì có lẽ, tôi sẽ tuyên bố một câu rằng: LƯU MANH MÀ GIẢ DANH TRÍ THỨC”. Hăng giọng một cái, tôi bước lại gần:

-Xin lỗi quý khách đã đến giờ quán đóng cửa rồi ạ!

-Vậy à?- liên khúc hồn nhiên kéo dài

- Vâng!- tôi trả lời lại theo bản năng

- Vậy... tạm biệt!

-Tạm biệt!

Ngày nào cũng thế, không biết anh ta làm cái quái quỷ gì ở đây nữa không biết, cứ đi đi lại lại như đây là nhà của mình không bằng ấy. Nói chung là cảm giác thật bức bối, đi đâu cũng có người theo sau hay còn gọi là ‘ bám đuôi’ ấy. Chẳng hạn như lúc này đây, trên đường đi về nhà thì có kẻ nào đó cứ điềm nhiên đi theo sau, tay dứt túi quần như là không có chuyện gì xảy ra cả. Bức bối, tôi quay lại gắt lên:

-Anh làm gì cứ đi theo tui hoài vậy?

-Ai nói là tui đi theo cô. Chỉ là... đi dạo thôi mà! Có cần làm quá lên như vậy không?

-Mà công nhận nha! Rốt cuộc anh là loại người gì vậy?- lấy lại vẻ bình tĩnh, tôi nói

-Cô thích nghĩ sao thì nghĩ!- nhưng lại nhận từ anh ta một câu trả lời hờ hững

-Nè! Anh có biết là anh rất bất lịch sự không, hả?

-Bất lịch sự sao? Tôi hả?- vừa nói anh ta vừa chỉ ngón tay trở vào mặt mình như thốt lên một điều rằng:” Tôi là kẻ vô tội vạ!”

- Chứ ai vào đây nữa. Chẳng lẽ anh còn thấy bóng ma nào nữa sao?

-Oh! Thì ra là thế à!

-Phải!- tôi trả lời ngay tức khắc:” Đến bây giờ đã hiểu ra vấn đề rồi à?”

-Nói đi! Tôi bất lịch sự ở chỗ nào!- nói đến câu đây thì ác ma mới xuất hiện thực sự. Anh ta dùng đôi tay cứng rắn nắm lấy bả vai tôi rồi ép chặt vào tường, cả hai khuôn mặt cách nhau tưởng chừng chỉ vài ba xăng là chạm đến.

5. Chương 5: Câu Trả Lời

Chap 5:

Tôi nhăn mặt vì đau nhói còn anh ta thì gỡ cái nụ cười đểu đó ra mà chế nhạo tôi, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm. Rất nhanh, cái khung cảnh có thể coi là lãng mạn của thể kỉ đã bị xé tan bởi một tiếng kêu phát ra:

-Phụp!- chân của tôi giơ lên cao rồi hạ cánh an toàn xuống “chỗ hiểm” . Theo bản năng, anh ta ôm lấy và nhảy lò cò. Nhân cơ hội đó, tôi nhanh chân thoát nạn nhưng cũng không quên quay lại le lưỡi trêu chọc:

- Plè! Đáng đời! Ai biểu giỡn với chị hả cưng! Ha! Ha! Ha!- tôi cười vui sướng như con điên vừa mới trốn trại.

“Coi kìa! Trông anh ta có vẻ vừa đau vừa tức giận, mặt nhăn nhó cứ như khi ăn ớt. Thật là mắc cười quá đi!”.

Nhưng tôi đâu hay biết rằng, lúc tôi quay lưng bỏ đi cũng là lúc sau lưng tôi xuất hiện một nụ cười thực sự.

Sáng nay, tôi thức dậy bởi một cuộc gọi điện thoại từ ” ai đó”:

- Alo!- đang nằm ngủ trên giường thì tiếng chuông quen thuộc vang lên. Bằng cái giọng ngái ngủ, tôi bắt máy

- Cô còn muốn ngủ đến khi nào nữa hả?- một giọng nói nghiêm nghị xen lẫn tức giận vang lên từ đầu dây bên kia

- Sao anh biết số điện thoại của tui?- tôi ngạc nhiên hỏi lại mà không trả lời câu hỏi đó làm anh ta một phen tức tối, gắt lên:

- Chuyện đó bây giờ không quan trọng! Chuẩn bị mau lên, tôi chờ!

- Nè! Nè! Tại sao.....- tôi chưa kịp nói hết câu thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng ” tút.... tút.....” kéo dài

- Đúng là bất lịch sự! Vậy mà khi nói ra thì lại không chịu thừa nhận! Vừa vừa, phải phải thôi chứ!- vừa nói trong bực bội, tôi vừa xếp mền rồi rời khỏi giường. Nhưng khi đi được vài bước thì một cuộc gọi khác lại đến. Cứ tưởng là anh ta, tôi nhanh chóng chớp lấy chiếc điện thoại trên giường rồi bắt máy mà không nhìn cái tên được hiển thị lên màn hình:

-Lại chuyện gì nữa đây!- tôi nói có phần hơi to tiếng

-Chiều nay, khi đi làm xong rồi về nhà chính. Ta có chuyện cần bàn!- giạt mình bởi giọng nói này nhưng rồi, tôi cũng lấy lại được vẻ bình tĩnh và trả lời tiếp

-Tôi cũng có chuyện muốn nói với ông!- nói xong tôi tắt máy rồi nhìn vào khoảng không một lúc

Sau khi chuẩn bị xong, tôi bước ra khỏi cổng. Trước mắt tôi là một người đàn ông lịch lãm trong bộ áo vest đen đang đứng dựa lưng vào chiếc BMW cũng đen toàn tập

- Giám đốc không đi xe buýt nữa à?- tôi cố tình nói ra để chế giễu anh ta

- Lên xe đi! Đừng nói nhiều!-” Cái giọng này là sao chứ! Á. Hay là anh ta tức cái vụ hôm qua!”

- Mà nè! Cô! Sẽ là thư kí của tôi kể từ ngày hôm nay!- nói xong, anh ta chỉ chính diện vào mặt tôi
- Tôi?- tôi hỏi lại để xác định rõ ràng
- Phải!- câu trả lời chắc nịch làm cho tôi muốn sụp đổ ngay tức khắc
- Kể từ hôm nay vào buổi sáng, cô không cần phải đón xe buýt đến công ty nữa mà là tôi sẽ đến chở cô đi. Đây là mệnh lệnh. Cầm cái!
- Rồi! Rồi! Anh muốn sao cũng được, được chưa? Cho dù có đến sa mạc thì tôi cũng có chết đâu mà lo. Dạ, thưa tổng giám đốc bây giờ đến công ty được chưa ạ?- vừa nói tôi vừa quơ quơ tay trước mặt anh ta kiểu ” vô tâm”
- Lên xe!- ý thức được câu nói của tôi, anh ta nhanh chóng chở tôi đi đến công ty

Chiều tan ca, tôi dự định sẽ về nhà chính theo ý ông ta. Đang đứng trước cổng công ty đợi taxi thì.....:

- Lên xe đi! Tôi chờ về luôn!
- Bây giờ đã tan ca, tôi không có nghĩa vụ phải tuân theo. Hơn nữa, nơi tôi cần đến không phải là nhà của mình mà là chỗ khác.
- Vậy ư?
- Phải!
- Uhm! Sao cũng được! Chuyện của cô không liên quan đến tôi!
- Đúng! Đúng! Tại do tổng giám đốc tốt bụng quá nên hồi này giờ cứ tưởng là chuyện của tôi có liên quan tới chuyện của tổng giám đốc!

Về lại căn nhà đã bao lâu rồi tôi chưa ghé thăm. Mọi thứ dường như vẫn như cũ.” Chẳng thay đổi gì cả! Chỉ có lòng người đã đổi thay.”

- Tiểu thư! Lâu quá rồi không gặp người, người vẫn khỏe chứ? Nay tiểu thư lớn quá. Xém nữa là lão không nhận ra được nữa cơ đấy!
- Chào bác! Cháu vẫn khỏe! Bác đừng có nói vậy chứ! Trông bác còn sống được vài mươi năm nữa ấy chứ!- đây là bác quản gia- người làm lâu nhất ở đây. Bác ấy vào đây từ hồi xuân đôi mươi đến giờ nay đã được ba mươi mấy năm. Tuy đã ngoài sáu mươi nhưng ông luôn hoàn thành tốt nghĩa vụ của mình một cách chu toàn

6. Chương 6: Không Phải Là Sự Thật!

Chap 6:

- Tiểu thư cứ giỡn hoài! Tối nay, tiểu thư có muốn ở lại ăn tối hay không?- bác ấy hỏi lại, còn tôi thì lắc đầu nói:
- Không! Cháu sẽ về! Hôm nay cháu đến đây, mục đích chỉ là nói chuyện với ông ấy về một vài vấn đề.
- Vậy hả? Ta cứ tưởng.....- khi nghe câu trả lời đó, bác ấy nói với tôi với vẻ buồn rầu lộ hẳn. Thấy vẻ mặt đó, tôi không khỏi tò mò hỏi lại:
- Bác tưởng gì?
- À không có gì!- bác ấy trả lời lại có chút né tránh
- Có gì bác cứ nói! Đừng làm cháu phải tò mò như thế. Tò mò có thể giết chết con người ta đó! Bác à?- tôi dồn bác ấy vào đường cùng . Không thôi, tôi dự đoán tối nay không tài nào có thể ngủ yên giấc được

-Lão cứ tưởng tiểu thư đã làm lành với lão gia rồi chứ!

- Chuyện đó còn lâu mới xảy ra!- nghe thấy điều đó, tôi tuyên bố một câu hùng hồn

-Nhưng tiểu thư biết không? Ngày ngày, ngài ấy đều nhớ đến và lo lắng cho người. Lúc mà tiểu thư bỏ nhà ra đi, ngài ấy đã không ăn không ngủ suốt ba ngày liền. Là một người đàn ông không dễ gì khóc nhưng vì ngài quá đau lòng đến nỗi nước mắt cũng phải tuôn rơi dù.... chỉ là một giọt thôi nhưng cũng đủ để làm ta phải suy nghĩ về nó. Hơn nữa,.....

- Hơn nữa gì?- dù không tin lắm nhưng tôi vẫn muốn nghe bác ấy kể tiếp

- Hơn nữa, tất cả mọi chuyện xảy ra trong quá khứ hoàn toàn không phải là lỗi của lão gia.

-Ý bác là sao?

- Có phải, tiểu thư trách ngài ấy vì đã không cho người gặp mẹ mình lần cuối không? Nhưng.... tiểu thư lầm rồi! Phụ nhân vốn dĩ không hề chết!- câu nói này như sét đánh ngang tai, tôi bất ngờ hỏi lại, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi lã chã

- Hả? Cái gì?

-Phải, đó là một sự thật không thể chối cãi được. Bà ấy vốn dĩ đã rời bỏ tiểu thư và lão gia để chạy theo danh vọng trong lúc tập đoàn Lê Hoàng đang trên đà phá sản. Có thể nói, lão gia đã rất đau lòng. Nhưng vì nghĩ cho cảm xúc và tương lai của tiểu thư, ngài không thể làm gì hơn ngoài việc dựng nên một vở kịch về một cái chết thương tâm do căn bệnh nan y không thể nào cứu chữa và lao đầu vào làm việc ngày đêm để gây dựng nên một tập đoàn Lê Hoàng hùng mạnh như ngày nay. Thay vì để tiểu thư không hận mẹ mình thì ngài lại để tiểu thư hận chính mình. Đó cũng là một cách tự phạt bản thân mình vì ngài không muốn phá bỏ hình tượng người mẹ đẹp đẽ trong lòng tiểu thư để người có thể luôn luôn tự hào về nó

-Nên ông ấy đã không cho tôi vào gặp bà!

-Phải! Để tránh cho vở kịch bị bại lộ nên ngài đã làm thế!- nghe câu nói đó của bác ấy, tôi có cảm tưởng như trái đất đã ngừng quay, oxi cũng đã không còn nữa. Tôi hét lên:

-Tôi không tin! Tôi không tin đâu! Tất cả.....chỉ là dối trá!- tôi vụt chạy ra rồi rời khỏi nhà chính

Lang thang trên con hẻm nhỏ, tôi thần thờ như người vô hồn. Cảm giác đau nhói dâng trào trong trái tim, nhủ thầm với lòng mình rằng:" Là giả dối! Tất cả là giả dối, mẹ mình tuyệt đối sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy đâu! Mẹ! Con rất yêu mẹ. Mẹ là người hiền từ và phúc hậu. Mẹ luôn ân cần dỗ dành con. Mẹ! Con cần phải tin mẹ, đúng không? Mọi chuyện không phải như vậy đâu có đúng không? Mẹ ơi! Mẹ trả lời đi! Mẹ hãy trả lời cho con biết đi! Hức..... hức....."

-Cô không sao chứ?- từ đằng sau một người đàn ông đột nhiên xuất hiện. Tôi quay lại ôm chầm lấy anh ta mà khóc nức nở.

-Anh nói cho tôi biết đi! Có phải là như vậy không? Hả? Phải không? Đó không phải là sự thật! Không phải là sự thật, có đúng như vậy không?- tôi vừa la lên vừa đâm vào ngực anh ta nhưng trái lại, anh ta mặc kệ tôi la, tôi hét, tôi đánh cõ nào đi chẳng nữa, anh chỉ im lặng và xoa nhẹ đầu tôi như một cách an ủi. Nhưng chỉ có bấy nhiêu đấy thôi cũng đủ làm tôi cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào.

Nhắc đôi mi nặng trĩu để tỉnh giấc, trước mắt tôi là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ, xung quanh chỉ toàn là cửa kính và cửa kính có thể nhìn xuyên thấu khung cảnh bên ngoài là bãi cỏ xanh xanh, những chiếc màn cửa đang bay phấp phới trong gió, ánh nắng dịu dàng xuyên thấu qua làn da. Bị cuốn hút bởi vẻ đẹp trong lành, tôi mở cửa ra và đi dạo xung quanh." Khung cảnh này thật hồn nhiên mà hữu tình. Không khí ở đây thật dễ chịu làm sao!"

7. Chương 7: Thích Thì Cứ Việc.

Chap 7:

-Hít đủ chưa?- tôi ngạc nhiên xoay người lại khi nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng

-Ừa? Là anh à?

-Ừ! Chứ cô muốn là ai?- anh ta đứng tay dứt túi quần, dáng vẻ đầy kiêu ngạo

-À không! Đây là đâu?- tôi vào cái vấn đề chính mà tôi thắc mắc từ nãy giờ

- Đây là nhà của tôi! Ngày hôm qua.... vì khóc mệt quá nên cô ngủ luôn- anh ta nhắc lại chuyện của quá khứ xem tôi có còn chút vấn vương nào không?

- Vậy à? Hiểu rồi!- tôi gật đầu kiêu như đã hiểu vấn đề của sự việc

-Tôi thắc mắc.....- một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi, tôi nói tiếp

-Thắc mắc gì?- ” Chưa nói hết câu mà đã nhảy vô họng người ta ngồi rồi!”

-Tại sao? Nếu là người bình thường thì họ sẽ hỏi là:” Tại sao hôm qua cô khóc vậy?”. Nói chung là kiêu như vậy đây còn đằng này anh thì trái lại, từ hôm qua đến giờ thì im phăng phắc, không hó hé một chữ mà cũng chẳng đá động gì đến vấn đề đó cả!

-Chẳng lẽ.....-anh ta nói tới đây, tôi cảm thấy có một sự nghi ngờ không hề “nhẹ”

-Cô hi vọng một điều gì đó từ tôi sao?- anh ta nói tiếp, một tia bối rối xuất hiện trong tôi nhưng rồi biến mất ngay tức khắc

- Ý tôi không phải như vậy!- tôi vội vàng xua tay phủ nhận

-Chứ ý cô là sao?- càng hỏi, anh ta càng tiến tới:” Anh đang cố dò hỏi tôi đến tận cùng đây mà!”

-Ý tôi là anh hơi khác người!- trong đầu tôi lúc này chỉ xuất hiện một lí do duy nhất đó thôi nên theo bản năng, trả lời mà không cần kiểm chứng

- Oh! Vậy hả? Vậy theo cô phải làm sao cho giống người đây?- anh ta gằng giọng hỏi lại mặc dù với khuôn mặt rất chi là tỉnh queo nhưng tôi cảm nhận được ám khí rất là nặng nề ở xung quanh đây

-Cái đó..... tôi cũng không biết nữa!- nói đến đây, tôi cũng không biết là phải nói làm sao cho phải nên trả lời là ” không biết”

-Hả? Nói mau!- sự tức giận giờ đây đã lên đến đỉnh điểm như ngọn núi lửa sắp phun trào. Ý thức được điều đó, tôi chuẩn lẹ

-Chuyện ngày hôm qua, tôi cảm ơn anh nhiều nha! À hình như là tôi nhớ mình còn có việc cần làm nên về trước đây. Tạm biệt ! Mai gặp lại! Mà.... anh không cần phải tiễn tui đâu, mắc công phiền lắm! Đừng cảm thấy áy náy vì điều đó! Tôi về đây! Bye!- trước khi đi, tôi không quên để lại một “bài ca tạm biệt đầy tình thương mến thương” kèm theo động tác vẫy tay chào

-Vâng! Tôi đang cảm thấy rất là “áy náy” đó!- sau một hồi đánh trống lảng của tôi, dường như anh ta cũng đã bỏ qua tất cả lỗi lầm nên thả tôi về và điều đó làm tôi rất là hạnh phúc nhảy tưng tưng như con diều

Hôm nay là ngày thứ hai anh ta đến đón tôi đi làm. Mới sáng ra, tôi đã dậy sớm để khỏi phải mất công đợi chờ và cứ đinh ninh trong lòng mình rằng: “Bổn phận là nhân viên được sếp chờ đi đã là một điều rất là vinh hạnh rồi. Mà còn để cho sếp đợi nữa thì thôi chắc chót quố! Chắc! Chắc! Vừa nhắc đến tào tháo là tào tháo tới liền!”. Anh ta đang ngồi trên xe phẩy tay ra hiệu kêu tôi lên. Vì thế, tôi cũng không thể nào phụ lòng “ông chủ” cũng như không thể từ chối và chối từ. Ngồi trong xe, ngắm nhìn khung cảnh hai bên lề đường. Nào là hàng cây xanh, nào là những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, nào là những người công nhân đang đi bộ đến trạm xe buýt, nào là bọn trẻ đang vui đùa và cuối cùng là bầu trời xanh biếc cứ khiến người ta nhìn ngắm mãi không thôi.

-Két!- xe đột nhiên dừng lại làm tôi muốn chơi với. Thấy kì lạ, tôi bèn lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?- anh ta vô tình bỏ mặc câu hỏi của tôi mà lao xuống xe

-Đúng là bất lịch sự mờ!- tò mò nên tôi cũng theo xuống luôn. Càng bước gần đến, tôi càng bất ngờ hơn khi thấy anh ta đang vui đùa với một con chó con có bộ lông trắng như bông tuyết. Không hiểu sao lúc ấy, tôi cảm thấy khung cảnh này thật sự rất là đáng yêu

-Tách! Xong!-” Xe cộ đi đông đúc như thế này chắc anh ấy không nhận ra đâu nhỉ?”

Ngắm nhìn bức ảnh chàng trai với ngũ quan tinh tế đang nâng con chó con có bộ lông màu trắng trong điện thoại. Ngoài ra còn có màu của nắng nhạt đầy ấm áp và những chậu hoa ven đường đầy màu sắc làm cho bức ảnh trở nên đẹp đẽ hơn bao giờ hết:” Thật tuyệt! Thật tuyệt làm sao!”. Cát điện thoại vô, tôi chồm người xuống hỏi:

-Anh có vẻ thích nó nhỉ?

-Ừm!

-Hình như nó bị bỏ rơi thì phải! Èo tội nghiệp thế! Ê!- nói xong, tôi nảy ra một ý bèn khều vai anh ta

-Hử?

-Hay là anh mang nó về nuôi đi!

-Được không?-anh hỏi lại ngờ vực nhưng trong lòng dường như có chút vui sướng

-Uầy! Được mà! Nó thì bị bỏ rơi còn anh lại là người thích nó. Chẳng lẽ, anh không muốn chăm sóc nó sao? Những lúc đi vắng anh vẫn có thể kêu người làm chăm mà, phải không? Không phải là tiện bề đôi đường sao?

-Ừm! Vậy tôi sẽ làm theo ý cô!

-Èo nói sao mờ miễn cưỡng quá anh zai! Rõ ràng là thích thì nói thích đi còn bày đặt!

-Rồi! Rồi! Cô im mồm một chút được không?

-Ủa đi đâu rồi ta?-đặt ly cà phê trên bàn mà tôi thắc mắc:” Hồi nãy kiu mình đi pha cà phê cho đã rồi giờ không thấy tăm hơi đâu cả? Đi đâu vậy cà? Thôi đi dọn dẹp phòng nghỉ của anh ta trước đã!”

- Là la la lá la la la!- đang dọn dẹp, tôi vừa hát véo von

- Cạch!-” Hình như tiếng đóng cửa thì phải? Chắc anh ta về rồi!”

- Bác tới đây có chuyện gì?-” Anh ta đang nói chuyện với ai vậy nhỉ?”

- Thật ra ta có chuyện muốn nhờ cậu!-” Giọng nói này..... nghe quen quen. Lẽ nào,..... Thôi kệ, cứ nghe tiếp rồi hẵng tính!”

- Chuyện gì? Bác cứ nói!

- Ta muốn nhờ cậu chăm sóc con gái ta!

- Lý do, bác có thể nào cho cháu biết được không?

- Ta..... Ta không còn nhiều thời gian nữa!

- Ý bác là sao?

- Ta sắp không còn sống được bao lâu nữa. Nhưng trước khi ra đi..... ta muốn con gái ta có được hạnh phúc là ta đã mãn nguyện lắm rồi.- nghe ông ta nói đến đây, nước mắt tôi không thể kìm chế được nữa mà cứ thế tuôn ra:” Ông ta..... Chẳng lẽ, là sự thật sao.....”

- Chuyện đó con không thể hứa vì..... quyết định cuối cùng là nằm trong tay cô ấy! Ra đi! Tôi biết cô ở trong đó mà!-” Bị phát hiện rồi sao!” Tôi nhanh chóng lau sạch nước mắt rồi bước ra

- Con! Sao con lại ở đây? Chẳng lẽ, con nghe hết rồi sao?- ông ta mặt tái mét hỏi tôi vì sự bất ngờ này. Tôi chạy tới ôm chầm lấy ông ấy vừa gào vừa hét lên:
- Tại sao? Tại sao ba lại giấu con hở? Bộ ba không cảm thấy có lỗi với con à?
- Có chứ? Con gái ngoan! Ta xin lỗi!
- Ba đừng nói vậy! Con là đứa con bất hiếu nhất trên đời!
- Trong mắt ta, con là đứa con quý giá nhất mà ta có được!
- Ba à! Hức..... hức..... Con sẽ không lấy chồng đâu! Như vậy thì cuối đời ba sẽ không phải sống tẻ nhạt một mình. Con sẽ về sống chung với ba! Có được không?
- Con nói vậy làm ta rất là vui nhưng con gái lớn rồi phải đi lấy chồng không chừng mai mốt ở giá. Có biết không?
- Nhưng mờ..... Hay là tạm thời con sẽ về ở chung với ba trước đi rồi tính tiếp!
- Con tính lừa ta đó hở? Nhưng ta có một điều kiện con phải lấy chồng trước khi ta chết đấy! Có biết không?
- Được! Nhưng.....
- Nhưng gì?
- Người con lấy không phải là anh ta mà là con sẽ tự quyết định lựa chọn vậy!
- Tôi đã nói rồi mà! Quyết định đều nằm trong tay cô!- đến phút cuối, Anh ta chen ngang cuộc trò chuyện của hai cha con tôi

8. Chương 8: Giây Phút Cảm Thấy Ghê Tởm

Chap 8:

Mặc dù hôm bữa, tôi đã quyết định sẽ về nhà sống cùng với ba nhưng dù thế, tôi vẫn sẽ tiếp tục làm việc ở TNT.” Haiz.... Dù sao làm việc ở công ty người ta mới có cảm giác. Chớ làm việc ở công ty nhà mình chẳng khác nào là ở nhà cả. Chẳng vui tạo nào! Nhắc mới nhớ, dạo này công việc nhiều hẳn lên thì phải. Tội nghiệp! Có nhiều đêm anh ta còn phải thức trắng đêm để hoàn thành nốt. Chẹp! Chẹp!”

- Nè!- thấy anh ta nằm gục xuống bàn, tôi bước đến khều vai rồi chìa ra một cây kẹo mút hương dâu
- Gì vậy?
- Biết rồi còn hỏi! Chuppa chup chẳng phải lo!
- Làm như tôi là trẻ con không bằng ấy!- anh ta làm ra vẻ nhưng vẫn nhận lấy nó
- Thì cứ ăn đi! Ở đây có hai chúng ta anh cần gì phải lo!
- Ngon không?- anh ta hỏi lại ngờ vực như không tin tưởng tôi
- Ăn đi rồi biết! Nói nhiều! Khẩu vị mỗi người mỗi khác!- hai bàn tay cũng vô thức bóc vỏ kẹo ra
- Ờ! Ưng ược ó ó!- anh ta vừa ngậm cây kẹo mút như trẻ con rồi nói
- Người ta nói khi một người có tâm trạng tồi tệ đến bao nhiêu thì chỉ cần ăn một chút đồ ngọt thì sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.- không hiểu sao lúc đó tôi lại triết lý đến vậy giờ nghĩ lại mới thấy mình mắc cười
- Oh! Đúng là một chân lý sống!- anh ta hô hào
- Nhưng mà cô nói sai rồi, rõ ràng là cô nói mà lại bảo là người ta nói!-” Anh lại cố tình gây chuyện đây mà!”
- Sao cũng được! Đồ dở hơi!
- Ăn nói cho cẩn thận! Tôi là cấp trên của cô đó!

-Mặc kệ cấp trên hay cấp dưới gì gì đó đó. Người ta đối đãi với tôi ra sao thì tôi đối đãi với người ta như vậy hay còn gọi là ” ăn miếng trả miếng” đây ” ông chủ” ạ!

-Cô.....

- Anh nên nhớ anh cách tôi tận 6 tuổi lận đây! À mà ông chủ!

- Gì?

- Chiều nay, anh có một cuộc hẹn với ông Chương ấy!

-Địa điểm?- nghe tên ” ông Chương”, sắc mặt anh ta tối hắc bộ mặt nghiêm nghị thường ngày có dịp được chưng ra như vốn dĩ của nó, anh ta hỏi tôi

- Nhà hàng Good. Nghe nói, ông ta không phải là một con người tầm thường.

-Như thế nào?

- Ông ta làm ăn rất là gian lận và còn buôn lậu ở thế giới ngầm nữa chứ. Có thể nói, từ khi có kẻ nhiều tiền như ông ta xuất hiện thì trên đời này đã không còn cái gì gọi là công lý nữa rồi. Từ cán bộ cấp cao đến công nhân viên chức đều bị ông ta mua chuộc để thực hiện hành vi phạm pháp của mình một cách chu toàn nhất có thể. Theo thống kê, một năm ông ấy đã có thể kiếm được một số tiền khổng lồ mà nói ra cũng không ai có thể ngờ tới.

- Vậy à? Tôi không ngờ cô lại lo lắng cho tôi đến mức tìm hiểu kĩ càng như vậy! Thích tôi rồi hả?

-Đừng ảo tưởng như vậy chứ! Nhân viên lo cho ”ông chủ” cũng là chuyện bình thường thôi!

Tiếng ” ông chủ” như đâm vào tai anh:” Tại sao? Cô ấy vẫn cứ xem mối quan hệ giữa mình và anh là như vậy thể! Thật là làm người ta phát điên lên được!”

Nhà hàng Good.....

- Hân hạnh! Hân hạnh!- ông ta liên tục bắt tay anh. Nhìn cảnh tượng này thật đúng với câu:” Thấy người sang bắt quàng làm họ!” Nhưng mà tôi chắc chắn rằng trong lòng ông ta ngay lúc này không phải như cái bộ mặt cười nói nhơn nhơn kia đâu mà là đang rửa thầm ai oán ai kia vẫn mặt lạnh như tiền, không biểu lộ tí cảm xúc làm cho ông ta một phen lúng túng không biết trong tâm anh suy nghĩ những gì

-Chào!- anh đáp lại giọng lạnh băng không hề có một chút âm điệu, không cao không thấp, không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để những người xung quanh nghe được

-Ủa? Đây là?- ý thức được sự hiện diện của tôi, ông ta cất tiếng hỏi. Không nghĩ đến ý định để giám đốc trả lời hộ, tôi lên tiếng tự giới thiệu chính bản thân mình kèm theo một lời chào và một nụ cười thân thiện

-Tôi là thư kí. Rất vui được gặp ngài đây ạ!

-Chào cô! Nào hai người mau ngồi xuống đi!-khi nhận được lời mời theo bản năng tôi cùng anh ta ngồi xuống ghế không hề do dự

-Hai người dùng gì?- ông ta lên tiếng đưa lời mời mọc

-Không cần đâu, vào vấn đề chính đi!- anh ta lập tức từ chối, cốt đến đây là chỉ vì công việc còn về những chuyện khác thì không cần quan tâm bởi vì đối với anh:” Thức ăn thì chỉ cần làm no cái bụng, ngon hay dở đều không cần thiết” hay còn gọi là ” Ăn để sống”. Hơn nữa, thêm một giờ một phút hít thở cùng bầu không khí với ông già kia là thêm một giờ một phút anh càng thấy ghê tởm

-Ái chà chà! Chớ đừng vội, ăn xong rồi hẵng tính. Chắc mọi người mới làm xong công việc nên chưa ăn gì phải không?- ông ta buông một câu rất là chí lý như ép buộc người khác nhất định phải ăn cùng. Nhưng.....

-Xin lỗi ông nhưng tối nay, chúng tôi có một bữa tiệc rất quan trọng nên cần phải giải quyết hết tất cả công việc sớm nhất có thể vì thế xin ngài thứ lỗi, chúng tôi không thể.- bốn phan thư ký đột nhiên trỗi dậy trong tôi lấy một lý do hết sức chính đáng, trình bày lại bằng lí lẽ hết sức thuyết phục

-Oh, vậy ư?- ông ta giả vờ làm ra vẻ tiếc nuối

-Vâng.- tôi trả lời thật chậm rãi để thể hiện thái độ tôn kính.” Dù sao cũng phải giữ thể diện của công ty”

-Thôi được rồi!- ông ta nói với vẻ bất lực

-Vậy..... chúng ta bắt đầu bàn công việc- anh ta chốt lại bằng một câu cuối cùng, tôi nhanh chân tiếp lời

-Ông Chương, công ty chúng tôi có một dự án khu resort ở ngoài ngoại ô. Vì vậy, công ty chúng tôi muốn hợp tác với công ty của ngài đây về việc xây dựng khu resort.

- Ha! Ha! Ha! Tất nhiên rồi, một dự án lớn như vậy ta làm sao mà nỡ chối từ được- ông ta cười lớn nói

-Nếu ngài đã đồng ý rồi thì mời ngài xem qua hợp đồng.....- tôi vừa nói vừa lấy từ túi xách một bản hợp đồng đặt trên bàn

-Không cần phải xem!- chưa nói hết câu, ông ấy đã kí vào bản hợp đồng đã soạn sẵn:” Không lẽ, ông ta không sợ bất cứ điều gì sao. Thật khó hiểu, lão ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

- Đây!- ông tay chìa bản hợp đồng đã kí lại về phía chúng tôi. Không muốn ông ta đợi lâu, tôi nhanh chóng nhận lấy

-Hợp tác vui vẻ!- Đến bây giờ, cả ba đều đã đứng lên. Ông và anh ta đang bắt tay nhau duy chỉ có trên môi ông ta nở nụ cười toe toét còn anh vẫn tỏ ra thái độ như cũ, không hề thay đổi:” Thật là, tưởng người ta không biết ông ta đang vui vẻ hay sao ấy?”

Trên đường anh ta chở tôi về nhà.....

“Sao cái không khí này im ắng lạ thường đến vậy?”

-Tôi mở nhạc nha?- tôi hỏi anh ta vì muốn thay đổi cái bầu không khí u ám này. Nó làm tôi ngột ngạt, khó chịu lắm

-.....-” Không trả lời, chắc là đồng ý rồi!”

- Cứ đi mà không biết cuối con đường phía trước. Có phải là hạnh phúc khi trước mắt giờ là hố sâu.

Sống trong niềm cay đắng trái tim đầy thù oán. Cứ bước lặn trong đêm không biết ta giờ đi về đâu. Làm sao có thể tìm thấy được bình minh. Làm sao có thể tìm thấy được ánh sáng.Khi trước mắt

giờ chỉ bóng đêm.Mưa với mây mù khuất lối đi.Ta nhận ra mình đã sai, sai quá nhiều.Hãy cứ bỏ mặc

quá khứ đi.Và ta quay lại nơi bắt đầu.Có lẽ sẽ tìm thấy ra được bình yên.....- bài hát của Hoàng Yến Chibi vang lên trong khoang xe, tôi cảm thấy một nỗi buồn không tên đang dâng lên trong lòng tôi. Đầu oang oang câu hát:” Hãy cứ bỏ mặc quá khứ đi.....”. Không hiểu sao, nó đau lắm. Nước mắt tôi cũng vô tình rơi. Vội lấy tay che miệng lại để tránh cho tiếng nấc phát lên. Tôi không muốn người ta nói mình yếu đuối. Anh ta đã từng thấy tôi khóc một lần rồi không thể để xảy ra lần thứ hai được. Nhưng sao nó khó quá. Anh ta đột nhiên quay sang, theo phản ứng tôi quay mặt ra cửa sổ. Nhạc tắt, tôi bèn đánh trống lảng:

-Trời hôm nay sao đẹp dữ vậy ta!

-Ừm!

9. Chương 9: Trời Ôi Là Trời!

Chap 9:

Quay lại một chút về chuyện lúc nãy.....

Nhạc tắt, xe dừng lại phía bên lề đường. Hướng mắt ra cửa sổ

-Trời hôm nay sao đẹp dữ vậy ta!- lúc đó tôi buông một câu để đánh trống lảng.

- Ừm!-Bất chợt, anh ta dùng lực tay thật mạnh xoay đầu tôi lại. Lúc này, tôi cảm thấy có gì đó âm ỉ, ướt ướt trên môi mình. Cảm nhận vị mặn mặn của nước mắt, mà trong cái mặn đó hình như còn có một vị khác nữa. Vị đó như thế nào ta, đúng rồi.....ngọt. Nó ngọt kiểu thanh tao, nhẹ nhàng tạo cho ta cảm giác thích thú, tưởng chừng như không bao giờ là nếm đủ. Lâu rồi tôi chưa nếm trải mùi vị này. Tim tôi vì bất ngờ mà hẫng đi một nhịp rồi vội đập nhanh trong tức khắc. Tôi tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Ý thức được hành động quá gở này, tôi vội đẩy người đàn ông này ra, tay nhanh chóng tìm tay cầm để mở cửa rồi chạy vụt ra. Không hiểu sao, nước mắt tôi lại rơi. Rốt cuộc, tôi khóc vì điều gì? Cảm giác sợ hãi đang bao trùm lấy tôi, tim tôi đau lắm, nhói lắm. Tại sao tôi lại sợ, tim tôi lại đau đến như thế này? Đau có gì phải sợ, đau có gì phải đau. Chỉ là một nụ hôn thôi mà, đau có gì to tát lắm đâu. Lẽ nào..... cảm giác này là do.....

Sau khi rời khỏi xe, anh vẫn chậm chậm đi theo cô không rời:” Tại sao mình lại hành động như vậy? Dù rằng mình thích cô ấy nhưng cũng không thể làm thế được. Chết tiệt! Làm như vậy chẳng khác nào làm cô ấy sợ mình hơn thôi. Thiên ơi là Thiên! Nửa đời anh mình, ngu ngốc trong giây lát.” Mặc dù bên ngoài, anh vẫn tỏ ra như không có chuyện gì. Ngay cả cơ mặt cũng không vận động nhưng trong thân tâm anh đang diễn ra cuộc đấu tranh gay gắt giữa thiên thần và ác quỷ.

Thiên thần nói:- Đúng rồi đó! Cậu nên xin lỗi cô ấy đi. Nếu không, cô ấy giận thì khổ.

Ác quỷ cãi lại:-Việc gì phải xin lỗi. Đau phải chỉ riêng lỗi của cậu đâu, dù sao cô ta cũng hưởng ứng rồi còn gì.

Thiên thần nói:- Chẹp! Chẹp! Ác quỷ vẫn hoàn ác quỷ.

Ác quỷ nhân cơ hội tự sướng:- Chớ sao! Hãy là chính mình đi, câu châm ngôn này đang thịnh hành ngày nay đó. Dù sao, ta vẫn thích là ta hơn.

Thiên thần:- Botay.com! Dù sao, việc đó cũng do cậu(chỉ anh) quyết định và do chính lương tâm cậu trỗi dậy thôi.- nói xong, thiên thần “phụt” biến mất. Giờ chỉ còn lại một tên ác quỷ ở lại:

-Nghe lời ta đi! Làm đàn ông mắc gì phải đi xin lỗi, lòng tự tôn đâu còn nữa.- “phụt” bay đi luôn

Anh vẫn cứ bước đi mặc cho đang trầm mặc trong suy nghĩ. Thấy cô ngồi bó gối trên một chiếc ghế đá ven đường, anh không dám tiến lại gần. Nhưng cuối cùng, anh vẫn làm theo những gì trái tim mình mách bảo. Bước đến ngồi cạnh cô, thấy cô nhích ra một chút:” Chẳng lẽ nào, điều tôi lo lắng lại xảy ra. Em sợ tôi sao đến như vậy sao?” Nghĩ vậy, anh tự cười khổ chính bản thân mình trong vô thức

-Xin lỗi!- câu nói này là do chính miệng anh phát ra còn cô, sau khi nghe câu nói đó tự nhiên cảm thấy âm lòng hẫng lên:” Anh xin lỗi? Xin lỗi vì điều gì cơ? Đó chỉ là nhất thời thôi mà!”

-.....- cô im lặng không nói, mặc dù trong lòng có nhiều thắc mắc nhưng sao, không nói nổi nên lời. Những lời muốn thốt ra lại nghẹn ắng nơi cổ họng, chỉ có tiếng khóc thín thút phát ra

Anh không thấy cô nói tiếng nào, cảm giác bất lực xâm nhập vào trong cơ thể anh:” Tại sao chứ? Đừng im lặng như vậy chứ? Em có đánh anh, mắng anh thế nào cũng được. Miễn đừng thờ ơ với anh như vậy! Khó chịu lắm, em biết không? Kể từ lần trước, khi em ôm anh mà khóc. Anh đã nhận ra rằng, mình đã yêu em từ lúc nào không hay. Phải chăng là anh đã quen dần với sự xuất hiện em trong những lần đi xe buýt cùng nhau. Dù chỉ là tình cờ nhưng anh luôn nhớ rõ từng chút một rồi anh biết được: em là con gái của một người bạn cũ của ba anh và anh đã thốt lên một câu mà làm cho mẫu thân và phụ thân phải há hốc mồm:” Con muốn kết hôn!”

Khi nghe câu đó, Trần phu nhân (mẹ anh) mừng ra mặt, bước đến vỗ vai anh:” Con ngoan! Cuối cùng, ta cũng đã được nghe một câu cảm kích từ chính miệng của con. Cứ tưởng, con không chịu lấy vợ thì ông bà già này không có cháu ẵm bồng, nỗi dỗi tông đường trước lúc lìa đời ấy chứ. Bà đây có lòng tốt giới thiệu cho mày cả mấy chục em chân dài, gia thế hàng hoàng mà mày nào đâu mà chịu làm bà đây lao tâm khổ tứ chỉ vì một đứa hách dịch như mày. Hại bà không có cháu để khoe trước bạn bè cùng trang lứa. Tội nó ít nhất cũng đã có cả mấy chục đứa cháu, ta đây đã già cỗi thể này mà lại không có đứa nào cho vui nhà vui cửa.” Quay sang ông chồng nói tiếp:” Ông ơi! Tôi hạnh phúc quá! Tôi hạnh phúc quá! Bây giờ , dù có

chết tôi cũng cam. Cuối cùng, thằng con ác quỷ à nhầm thằng con quý tử cũng đã chịu thành gia lập thất, không để chúng ta chờ đợi mòn mỏi trong vô vọng, phải không ông?” Sau khi xoắn một tràng dài, chửi bới đứa con ác ôn, tôi chia sẻ niềm hạnh phúc biết bao với ông chồng thân mến, bà hát lên câu hát:” Đời đúng là đẹp như hoa!”. Còn ông chồng chỉ biết lắc đầu trước sự trẻ con của bà vợ:” Già rồi mà cứ như con nít!”

Và rồi, những ngày sau đó..... Đường như tính chiếm hữu của anh càng ngày càng lớn nên khi bắt gặp cô nói chuyện với người đàn ông nào đó thì trong lòng anh bùng bùng lửa giận, con tim cứ bắt đầu nhốn nháo cả lên. Để tránh khỏi điều đó, anh quyết định vào mỗi sáng sẽ đưa cô đi làm kiêm ” tài xế” của cô. Thực tại, anh mới hiểu cô quan trọng với anh đến nhường nào như trong trường hợp này. Đường đường là tổng giám đốc khiến nhiều người khiếp sợ mà bây giờ lại phải sợ người con gái trước mặt giận mình

Hôm nay, bước chân cô nặng trĩu bước sau lưng người đàn ông đó vào công ty. Không hiểu sao, không khí hôm nay im ắng đến lạ thường. Người phía trước cứ thế mà bước đi còn người phía sau cứ vậy mà đi tới như một quy luật tự nhiên:”Nhìn bóng lưng ấy, sao cô đơn quá! Chắc anh ấy cảm thấy có lỗi nên mới không nói tiếng nào.” Còn người phía trước:” Chắc cô ấy giận mình thật rồi!”

Trong quán cafe Change (Tôi- Hân) còn (Nhỏ- Vi).....

-Cái gì?- tôi la to lên vì bất ngờ làm cho những vị khách xung quanh phải ngoảnh mặt lại nhìn. Cảm thấy khó chịu trước những ánh mắt đó, tôi chỉ biết gượng cười cho qua. Rút kinh nghiệm lần trước, tôi ghé sát vào tai nhỏ hỏi thử:

-Anh ta sẽ phải đi thật à?

-Uhm!- nhận được cái gật đầu chắc nịch từ nhỏ mà tui muốn độn thổ ngay lập tức:” Thờ ơ như vậy là sao chứ? Thiệt là tức chết quá đi mà!”

-Thực ra là đã xảy ra chuyện gì?- tôi bực bội hỏi lại bởi nhỏ bạn thân gốc gác. Rõ ràng là đã thích người ta rồi kia mà. Nếu không, sao ánh mắt lại hiện lên tia buồn rầu như vậy. Quen nhỏ bao nhiêu năm, tâm tình của nhỏ cũng đâu phải là không đoán ra được

-Khô..... không có gì!- ấp úng trả lời tôi một cách vô lương tâm

-Còn không có gì, đừng lừa dối bản thân mình nữa- sự kìm nén này giờ trong tôi bùng nổ

-.....- nhỏ cúi đầu im lặng không nói

-Thôi được rồi, khi nào anh ta đi?- lấy lại vẻ bình tĩnh tôi hỏi, nhỏ không muốn nói thì tôi cũng không ép buộc. Bao nhiêu năm nay, những chuyện đã xảy ra với nhỏ tôi đều không hỏi đến vì tôi nghĩ nhỏ chưa sẵn sàng, chưa thực sự tin tưởng tôi. Nhưng những chuyện ở hiện tại, tôi không thể không nhúng mũi vào được. Vì những chuyện của quá khứ là tôi không biết nên tôi không có quyền can thiệp nhưng những chuyện của hiện tại tôi lại biết rất rõ. Vậy tại sao tôi không thể giúp đỡ cho nhỏ chứ?

-Không biết!

-Hử? Cái gì?- tôi hét lên bởi con người trước mặt:” Trời ơi là trời! Làm ăn cái kiểu gì không biết. Ngay cả giám đốc à nhầm “chồng tương lai” đi lúc mấy giờ cũng không biết”

-Để mình hỏi thử đã

-Alo!- nhỏ lấy điện thoại ra rồi gọi cho ai đó

-.....- giọng một người phụ nữ bắt máy, tôi nghe loáng thoáng là vậy nhưng không biết có đúng không

-Dạ bác cho con hỏi anh Thiên khi nào mới lên máy bay ạ?-oh hiểu rồi thì ra là “con dâu” gọi cho “mẹ chồng” có gì đâu lạ

10. Chương 10: Thừa Nhận

Chap 10:

-.....- đầu dây bên kia nói gì đó thì tôi không biết nhưng từng đợt biểu cảm thể hiện trên khuôn mặt của nhỏ tôi đều rất chăm chú quan sát. Lúc đầu là tươi cười với lời chào, sau đó nghiêm mặt lại và cuối cùng là.....

-Bụp!- chiếc điện thoại trên tay nhỏ rơi xuống, không nói không rằng chạy một mạch ra khỏi quán. Một cổ lo lắng xuất hiện trong tôi:” Không biết có chuyện gì xảy ra không nữa?”

(Tôi- Vi).....

-7h sáng Thiên nó lên máy bay đó con.- dĩ ầy nhẹ nhàng trả lời. Nghe được thời gian địa điểm chính xác, tôi liếc nhìn cái đồng hồ màu trắng đang đeo trên tay:” Chết 7h! Mà giờ đã là 7h kém rồi, còn 15 phút nữa”. Không hiểu sao, lúc đó tôi lại rất muốn khóc. Dâng trào lên trong đáy lòng là một cảm giác có cái gì đó sắp rời xa. Nhói lắm! Đau lắm! Khó thở lắm! Nước mắt cứ nhen lại rồi chảy ngược vào trong tim làm tôi cảm thấy rất khó chịu.

-Bụp!- tay không còn sức lực nào để cầm nổi điện thoại nữa rồi. Mình muốn gặp! Mình muốn gặp bằng bất cứ giá nào. Bàn chân tôi run run, vô thức rời khỏi quán, chạy thật nhanh để đón taxi. Trong lòng hồi hã, vật vã, thấp thỏm lo sợ vì một người..... một người sắp rời xa tôi. Tôi sợ bản thân mình có thể mất một thứ quý giá lần nữa.

Đến sân bay, tôi chạy khắp chốn lia ánh mắt đến từng ngõ ngách để kiếm tìm một bóng hình thân quen. Mà sao.....mà sao hoài vẫn không thấy bóng hình ấy đâu hết. Tôi bật khóc, nước mắt nhạt nhòa. Trong những hình ảnh nhòe đi vì nước mắt, tôi vô tình nhìn thấy bóng anh. Lấy hết sức bình sinh còn lại trong cơ thể, tôi chạy thật nhanh miệng không ngừng hét lớn:

-Nhất Thiên! Nhất Thiên!- dường như bước chân phía trước không có ý định dừng lại, vẫn cứ thế mà đi không hề ngoảnh mặt

-Hức! Hức!- tôi mệt mỏi ngồi bệt xuống sân bay mà khóc thét như đứa trẻ ba tuổi bị giật quà.

(Tôi- Thiên)

Hôm nay, tôi quyết định sẽ đi qua Nhật một chuyến để giám sát trụ sở bên kia và cũng là du lịch một chuyến cho khuây khỏa đầu óc. Vì tôi nghĩ, ở bên đó tôi sẽ có được một không gian yên tĩnh để suy nghĩ về em-người con gái lần đầu tiên tôi yêu và cũng có thể là người cuối cùng.

Bước đến sân bay, tôi cảm nhận được sự chờ mong xuất phát từ trong lòng từ một điều gì đó từ em. Bước chân cứ tiến rồi lại thôi, ánh mắt cứ đảo dác tìm kiếm trong đám người tấp nập kia một bóng hình. Tim đập mạnh do hồi hộp và cảm giác ngạt thở đến khó tin. Tim nhói lên vì sự thất vọng tràn trề trong tâm trí. Nhìn quanh quanh chờ đợi một người trong vô vọng, tôi tự cốc đầu mình một cái:” Ngốc! Em ấy có biết mình đi lúc mấy giờ đâu mà đến? Mà nếu biết, chắc gì.....em ấy đã đến.” Dù muốn dù không, tôi cũng sẽ phải nghĩ đến tình huống xấu nhất cho một tình yêu ẩn số.

-Chuyến bay từ thành phố X đến Nhật sắp cất cánh, hành khách vui lòng lên máy bay để ổn định chỗ ngồi.- tiếng cô phát thanh viên vang lên thông báo, tôi kéo nhẹ nhẹ va li đến cửa soát vé và leo lên máy bay với những cảm xúc phức tạp, rối rắm

Một ngày..... hai ngày.....ba ngày rồi..... một tuần.....hai tuần rồi.....một tháng sau khi anh đi....

Bước đi dạo trong đêm, trong công viên, vỉa hè, nơi hẻm tối đông vắng vắng..... vương vấn đâu đây bóng hình một người. Người vẫn cùng tôi đi bộ những lúc đi làm thêm về. Người vẫn mặt dày đến chỗ làm của tôi mỗi ngày. Nhân gian ta có câu quả không sai:” Người đẹp trai không bằng chai mật“. Ngay cả nụ cười,

hơi thở, lời nói, gương mặt, biểu cảm vui buồn mừng giận, dáng đi, hành động hay thói quen vâng vâng và mây mây như một cuốn phim quay chậm chiếu lại trong tâm trí tôi. Cảm xúc da diết dâng trào tận đáy lòng. Nó..... đã được thể hiện rất rõ qua những hành động bất thường của tôi và cảm xúc lạ lùng khi phát hiện ra chúng:" Mặc dù trái tim có quên đi thì cơ thể vẫn còn nhớ". Trước khi đi, anh đã sắp xếp tôi chuyển sang bộ phận kế hoạch của công ty nhưng..... sáng nào tôi cũng mém chút nữa là bấm nhầm thang máy, ngón tay cứ vô thức đặt lên trước con số 27 đẹp đẽ. Cũng may, nhờ một chút ý thức còn sót lại nên tôi đã không phạm phải sai lầm nào cả nhưng điều đó chỉ có chính tôi mới có thể biết được tôi có phạm phải sai lầm nào hay không. Tất cả, tất cả như là một thói quen không bỏ, như là một kí ức không quên. Tôi vẫn nhớ, nhớ nhiều lắm. Nó như in hằn lên trái tim đang rỉ máu. Nó như in sâu vào trong tâm trí tôi và tôi biết rằng: " Tôi nhớ anh!". Dù muốn dù không, tôi cũng sẽ phải thừa nhận cảm xúc bên trong. Nó âm ỉ, dần vật và khó phai mờ. Nó đã từng tồn tại một lần vì người đó nhưng nay nó lại tồn tại một lần nữa vì..... anh.

Hôm nay, tôi muốn đi thăm mộ anh- người con trai tôi từng yêu là để thừa nhận. Thừa nhận rằng mình giờ đây đã có thể rời bỏ bóng hình anh. Để anh có thể mỉm cười yên lòng vì không còn vẩn vương bởi thế gian nữa. Có thể nói là anh có thể yên lòng vì đã thoát khỏi một con nhò ương ngành như em. Nhé anh? Anh hãy mỉm cười thật tươi nhé và em cũng sẽ như vậy.

-Tại sao cô lại ở đây?- giọng một người đàn ông bất ngờ vang lên sau lưng tôi

(Tôi- Thiên)

Sau một tháng ở Nhật suy nghĩ tĩnh dưỡng, tôi cảm thấy mình nên rời khỏi và quay trở về, không nên cứ tiếp tục trốn tránh như thế mãi được.

Bước xuống sân bay, tôi không khỏi tim đập chân run. Chính tôi cũng biết được lý do của nó:" Tôi nhớ em!". Vì hôm nay là chủ nhật, không thể đến công ty được.

Công ty của tôi, cứ mỗi chủ nhật thì nhân viên sẽ được nghỉ và tất nhiên trong số đó phải có em.

Về nhà, tôi đánh một giấc hân hoan rồi đến một nơi mà tôi đã cho rằng lâu rồi chưa ghé thăm. Nơi ấy thật đẹp và thơ mộng với những bãi cỏ xanh mơn mơn trải dài. Điểm xuyết trên đó là những bông hoa lê trắng muốt. Nhìn xa xa còn có một cây cổ thụ to lớn cắm trụ ở bên một cái hồ nước như một chiếc ô khổng lồ đang che chở, e ấp những thứ bên dưới. Tán cây to xạc xào khe khẽ đu đưa với những cơn gió rì rầm. Và trên bầu trời xanh xanh là những chú cò trắng phau phau bay theo từng đàn để về tổ." Thanh bình và thoáng đãng làm sao!". Nó như muốn hướng cho ta thấy sự tự do tìm kiếm đi đến những phương trời vô tận để tìm một chút gì đó ấm áp cho riêng mình và ai cũng cần nó cả. Tôi, tôi cũng chỉ giống như một con chim lạc hướng đang bay về phương nam để tránh rét mà thôi. Bước dần lên ngọn đồi phía trước, cảnh sắc dần dần hiện lên trước mắt tôi. Đập vào mắt là hình ảnh người con gái như ẩn như hiện. Vì sợ mình bị tâm trí rối loãng, tôi dụi mắt lại lần nữa mà kiểm tra. Thật rồi! Đúng rồi! Tôi bước đến gần và cất nên một câu nói sau 30 ngày không gặp mặt nhau.

-Tại sao cô lại ở đây?- chỉ thế thôi, một câu nói đơn giản. Người bị hỏi cũng vô thức quay đầu lại, hướng cặp mắt ngơ ngác như nai vàng khê giậm lá bàng non để mà nhìn tôi.

* Mặt đối mặt*

Mắt đối mắt

Cứ thế, chăm chăm vào đối phương như chờ đợi từ một điều gì đó.

11. Chương 11: End

Chap 11:

-Anh..... Tại sao anh lại ở đây?

-Chứ tại sao cô lại ở đây?- anh nghi ngờ, thật sự rất nghi ngờ:” Lê nào, em chính là người đó?”. Với ý nghĩ đó, một tia buồn rầu xen lẫn tức giận hiện lên trên đôi mắt anh. Dù biết thế, anh vẫn hi vọng và cất tiếng hỏi lại

-Tôi..... Tôi đến thăm anh

-Ảnh nào?

-Nhất Anh!

-Nó có quan hệ gì với cô?- lúc này ánh mắt anh đã long lên sòng sọc và vài tia khó hiểu, tới nắm lấy cổ tay cô gần lên từng chữ một

-Đau....- cô nhăn mặt kêu ” đau” mà anh thì vì sự tức giận lẫn ác cả lí trí tiếp tục chất vấn

-Rốt cuộc, nó có quan hệ gì với cô?

-Liên quan gì đến anh!- cô tức giận gất lên vì bàn tay thép kia dường như muốn bóp nát cả tay cô, vài vết đỏ đỏ đã xuất hiện trên cánh tay trắng nõn nà

-Tôi và ảnh đã từng yêu nhau, thì sao?- cô tuyên bố một câu hùng hồn còn anh thì bất lực, vô vọng buông thông hai tay thôi không nắm tay cô nữa:” Phải rồi, cô ấy vẫn còn yêu nó.....”. Anh đau buồn khi nhận ra một sự thật đau lòng. Nhân cơ hội đó, cô bỏ đi mà không ngoảnh đầu lại nhìn. Để lại đây một con người đứng trơ ra, ánh mắt vô hồn không cảm xúc

Từ khi anh quay trở về thì cô cũng quay lại với công việc cũ là làm thư kí nhưng..... cũng tại căn phòng này, cũng chính con người này mà sao chẳng thể quay lại như lúc trước- ngày anh và cô còn có thể vui vẻ biết bao nhiêu. Cô nhớ, nhớ lắm. Đang trên mây nghĩ về những ngày tháng tươi đẹp kia mà quên mất là đang trong giờ làm việc.

-Cô Lê! Cô đi soạn lại bản hợp đồng khác giùm tôi.

-Vâng tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm liền:” Ngay cả cách nói chuyện cũng xa lạ làm sao.” Đang đi xuống tầng dưới để đưa tài liệu thì bỗng nhiên có một lượng khổng người từ thang máy đi ra. Trong số đó, có một người va phải cô làm cô trượt chân té ngã. Nhưng không một tiếng “xin lỗi” hay lời hỏi han nào bên tai cô cả. Bởi vì họ đã đi hết rồi. Cổ đứng dậy, cô lê bước chân xiêu vẹo của mình vào trong thang máy ngay cả đôi giày cao gót cũng tháo ra đi chân trần nhảy lò cò. Xuống tầng dưới xin một đôi dép lê của nhân viên, cô an tâm ôm hồ sơ đã hoàn thành lên cho “sếp”.

” Cô ta đi đâu mà lâu thế! Đuổi được cái đám phóng viên kia đi thiệt là mừng. Cũng may, cổ không có ở đây chứ không thôi bị xô lẫn trầy xước thì khổ”

-Cốc! Cốc!- chắc cô ấy đã về rồi

-Vào đi!

-Thưa tổng giám đốc, đây là hồ sơ đã hoàn thành rồi ạ.

-Cô làm gì mà đi từ hồi nãy giờ, lấy có một tập hồ sơ thôi mà lâu thế hả? Cô có biết có nhiều công việc đang chờ cô làm không?-Cô ỨC LẮM nhưng lại không thể nói sao thành lời, liệu anh có tin không? Tin cô không?

-Xin lỗi tổng giám đốc tôi đi làm việc ngay ạ!- nói xong cô quay lưng lại và cũng là lúc nước mắt cô tuôn trào, tiến tới bàn làm việc của mình nhưng đi được hai ba bước thì:

-Khoan! Cô đứng lại! Đứng lại đó cho tôi.-anh bất ngờ chạy đến và bế cô lên một cách nhẹ nhàng và đặt cô trên ghế sofa:” Con nhóc này, sao lại để cổ chân bầm tím thế kia mà lại không chịu băng bó gì cả. Người ngợm thì như thế này không chịu báo cho người ta một tiếng, cứ đi lên đi xuống không nói không rằng. Anh đau lắm em biết không?” Quỳ xuống, cẩn thận thăm dò vết thương trên chân người con gái anh yêu. Ngẩng đầu lên để xem biểu hiện của cô thế nào, có đau lắm không? Thì bất gặp một đôi mắt ướt ươn ướt nước. Nhẹ nhàng lấy tay lau những giọt nước kia nhưng ai đâu hay anh cũng đau lắm, nhói lắm ở trong tim vì

không thể bảo vệ được người con gái mà mình yêu. Nhưng dấu hiệu nước mắt không dừng lại mà cứ tiếp tục rơi. Không kìm nén nổi cảm xúc được nữa, anh ôm chầm lấy cô. Cô được thể khóc lớn hơn. Tay đánh vào lưng anh:

-Tại sao? Tại sao anh lại lạnh lùng với em như vậy? Tại sao lại đối xử tốt với em rồi giờ thì trở mặt? Tại sao anh lại đi lâu như thế? Anh có biết, em nhớ anh nhiều lắm không? Tại sao anh không thông báo giờ bay cho em? Chẳng lẽ, em không đủ tư cách để tiễn anh đi hay sao? Tại sao anh im lặng vậy hả? Tại sao và tại sao?- cô cứ thế khóc òa lên như con nít rồi vỗ bành bịch vào lưng anh mà anh lại không một tiếng kêu ca lấy một lời. Chỉ có thể cất tiếng” xin lỗi” ở trong cuống họng đủ để cả hai đều nghe.

-Anh tưởng anh xin lỗi thôi là xong hết sao. Ở đâu ra có cái định luật xin lỗi là xong hết chuyện vậy? Vậy trên đời này sẽ không còn cái gì gọi là pháp luật nữa rồi.

-Vậy em muốn anh phải làm sao?

-Em muốn.....anh phải chịu trách nhiệm của cuộc đời em!-cô cười lém lỉnh trả lời

-Hơ hơ. Vậy em hờn quá rồi còn gì? Ừa nếu anh nhớ không lầm là lúc trước đã có người nói không muốn lấy anh kia mà sao giờ lại đổi trắng thay đen được?

-Anh muốn chết... ưm!- chưa nói hết câu môi cô đã bị anh lĩnh trọn. Cô như chìm đắm vào nụ hôn ngày ngất kia, tay siết chặt anh hơn và anh cũng không kém là bao, ôm thân hình bé nhỏ kia vào lòng và cả hai đều có chung một suy nghĩ là chỉ muốn đôi bên là của nhau bây giờ và mãi mãi về sau. Sự ham muốn trong con người của cả hai cùng bùng nổ, họ hôn sâu hơn, quấn quýt nhau hơn. Anh bất ngờ bế cô vào phòng nghỉ của tổng giám đốc. Cô mê man không biết gì chỉ có thể làm theo sự dẫn dắt của anh.

Về chiều, cô thức dậy. Đập vào mắt cô là hình ảnh phóng đại của anh. Mỉm cười, cô ôm chặt lấy anh ôm đến mức không thể nào chặt hơn nữa. Mà không hay anh đã thức dậy từ bao giờ

-Coi chừng! Em không sợ ôm chặt quá anh nghẹt thở chết mất sao?- nghe câu nói đó, cô thôi không ôm nữa và quay lưng lại

-Người ta ôm anh là vì thương anh nếu anh không cho thì thôi vậy. Sau này, em sẽ không bao giờ ôm anh nữa đâu.- cô bĩu môi làm nũng làm cho người đằng sau lưng kia là anh đây cũng vì thế mà nở nụ cười:” Yêu chết mất thôi! Sao em lại đáng yêu đến thế cơ chứ! Anh xích gần lại, hôn cái ”chụt” vào lưng cô, vòng hai tay ôm chặt. Cô thừa cơ xâm lấn

-Đấy! Anh cũng chả khác em là bao. Vậy mà bày đặt cũng nói người ta.

-Ukm! Tất cả là lỗi do anh, được chưa? Mà nè, bảo bối!

-Sao?

-Nhiều khi anh tự hỏi nước mắt em rơi vì ai vậy? Chẳng hạn như lúc nãy, em khóc là vì em đau hay là vì anh vậy?

-Vì anh!- một câu trả lời ngắn gọn của cô cũng đủ làm anh ầm lòng hẫng lên

-Anh yêu em!

-Em cũng yêu anh!

” Tình yêu là thế đấy. Nhiều khi ta cứ lo sợ rằng vòng tay không đủ ấm để ôm đối phương nhưng rồi, mọi chuyện cũng sẽ qua đi thức tỉnh tình yêu đang tìm ẩn trong mỗi con người. Ai cũng vậy, đến lúc cũng sẽ được tìm thấy tình yêu đích thực. Vì thế, đừng nên quá đau lòng khi bị thất tình mà hãy vui vẻ chấp nhận những cái mới của sự thay đổi trong cuộc đời vì biết đâu đó là định mệnh”

Thời gian qua tác giả có đôi lời muốn nói cảm ơn đến những người đã ủng hộ và đọc truyện của mình. Tuy nó không hay nhưng tác giả rất xin lỗi vì phải dừng cuộc tại đây do thời gian hạn hẹp và mình thì lại không có khiếu viết lách cho lắm.

THANK YOU FOR YOUR READING AND LISTENING! GOOD BYE!

-Hú hú bùm chéo!

-Tada! Bravo!

-Bốp bốp!

-Bụp bụp!

@@@@@@#@#@#@#/#^**&&/&*(^^/*&@@@^***#^*#*&\$&\$^@&*&z@

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-em-roi-vi-ai>